

למען שמו האברהם

להערות, הארות, תרומות והפצת העלון טל' 054-8473292

הרב יצחק זילברשטיין שליט"א

האח ניגש ל'הצורפים' וביקש לשכפל במדויק את הגביע המשפחתי

אנשי אמת (י"ח כ"א)

הוא קיווה שהתמונות תצאנה באופן מקצועי, והאלבום שיגיש לחתן ולכלה יהיה אחד המהודרים והמרשימים ביותר שעשה מעודו.

והנה שומו-שמים; בבואו אל הסטודיו שלו, הוא מגלה לתדהמתו שכל הפילמים נישרפו... אפילו תמונה אחת לא יצאה!

התמונה משקפת את המציאות

בלית ברירה הכניס הצלם למחשב את תמונתו של החתן, ושל גדולי ישראל, עשה מהן מונטז', ומי שראה את התמונה לא יכול היה להאמין שהיא לא צולמה בחתונה...

הצלם, שהיה אדם ירא שמים, הראה לי את התמונה ושאל האם מותר לו לקחת כסף על התמונה הזו?

שאלתי את פי מו"ח, שהשיב - הרי התמונה משקפת את המציאות, ואם כן מה איכפת לחתן ולכלה שהתמונה לא צולמה בחתונה, אלא נוצרה על ידי שתי תמונות? וכי מישוהו אמור לדעת מכך?

מרון הגריי"ש פסק שמותר לצלם לגבות כסף על התמונה.

אבל לאחר מכן הרהרתי בדבר, וחשבתי שאין המקרים דומים, שכן בנושא התמונות, הרי באמת אם התמונה ניראית כמו צילום אורגינלי, לא משנה לאף אחד כיצד באה התמונה לעולם; אבל בענין הגביע, כשרצונו של האח היה להתדבק בקדושה שהוטבעה בגביע זה, בגין הברכות המרובות שאמר עליו האבא במשך כל השנים, הרי שאם היה יודע שהגביע שנמסר לידי, אינו של האבא, לא היה מוכן לעשות את העסק, ולמסור את החנות לאחיו.

מתוך הספר "ברכי נפשי", מאת הרב יצחק זילברשטיין, בעריכת משה מיכאל צורן.

מעשה שהיה באדם שהיו לו שני בנים, ובפטירתו הוריש להם את דירתו ואת חנותו. ערכם הממוני של שני הנכסים היה שווה, אבל לאחד מן האחים היה ענין דוקא בחנות, מפני שהיא היתה סמוכה לחנות אחרת שלו, ואילו לאח השני לא היה איכפת כלל איזה נכס יגיע לרשותו.

ניגש האח הראשון, שרצה את החנות, אל רעהו, ואמר לו: 'אחי היקר, הרי לך אין ענין מיוחד בחנות, אם כן בוא ונחלוק את הנכסים שהוריש לנו אבא בצורה כזו, שאני אקח את החנות ואתה את הבית'.

האח שמע את הדברים, אבל התנהג לא בצורה נאותה. משידע שאחיו רוצה את החנות בדוקא, חשב 'לסחוט' אותו בדבר-מה.

הוא השיב לו, שאמנם אין לו ענין בחנות או בדירה, אבל כיון שבביתו של האבא נשאר הגביע שבו קיים במשך כל השנים את מצוות הקידוש וההבדלה, יוש לי הרבה זכרונות-של-קודש מגביע זה, אני רוצה שהגביע יגיע לידיי.

שמע זאת האח הראשון, ופניו נחמצו. הוא לא היה מרוצה מכך שאחיו החליט לנצל את הענין שהוא מגלה בחנות, והחליט לעשות מעשה.

שכפול מדויק

הוא נתן את הסכמתו למסור את הגביע לאח, אבל עוד באותו יום לקח עימו את הגביע של האבא, נסע עימו למפעל 'הצורפים' וביקש מבעלי המלאכה שיצרו עבורו גביע זהה במדויק, שיהיה שכפול אחד-על-אחד לגביע האורגינלי.

מלאכתם של אמני 'הצורפים' צלחה, ובתוך יום-יומיים קיבל האיש גביע שהיה משוכפל בדיוק מדהים לגביע המשפחתי, בו קידש אביהם במשך יובל שנים.

ואת הגביע המשוכפל מסר לאחיו שביקש את הגביע של האבא... האח שקיבל את הגביע לא הבחין במאומה, ועוד שמח לראות שאחיו ניקח והבריק את הגביע של האבא, והוא נראה ממש כמו חדש...

בהגיע יום הכיפורים, יום אחד בשנה, בו מתעורר עם ישראל לחזור בתשובה על חטאיו, ובמיוחד על ענייני הגזל, בא האיש ושאל אותי האם יש בכך משום גזל.

ולכאורה התשובה היא שיש כאן איסור גזל, משום שכל ההסכמה של האח למסירת החנות, היתה אם יקבל את הגביע, וכוונתו היתה כמובן לגביע של האבא ולא לחיקוי, יהיה מוצלח ככל שיהיה. אבל חשבתי לדמות את הענין למעשה שסיפרנו כבר (והוא בע'לינו לשבח', חלק ששי), עם צלם אחד, שהוזמן לחתונה פלונית, וטרח ועמל ויגע במשך כל החתונה כדי לתעד את כל התמונות האפשריות, ובעיקר עם גדולי התורה שהגיעו לשמחה.

לעילוי נשמת

ויקטוריה רות בת לונה, יצחק בן דורה

אם ראשונים כמלאכים - הרב הצדיק ינון חורי זצ"ל

הרה"ג הצדיק ינון חורי זצ"ל: נולד ב-כ"ד כסלו ה'תרפ"ו (1926) בתוניס. כשהיה בן ארבע שנים בלבד נשלח ללמוד בג'רבה. בצעירותו דרש בביה"כ הגדול של ג'רבה. מגיל שש-עשרה לימד תורה לתלמידים. מעולם לא השתמש באלימות, כפי שנהגו מלמדים אחרים באותה תקופה. בגיל 18 התחתן. כשנשאלה האם ממה יתפרנסו ענתה בנחישות: "אני מוכנה למכור את כל התכשיטים שלי, ובלבד שבתתי תתחתן עם רבי ינון".

צדיק נסתר. מגדולי הדור. גמל חסד עם כל אדם. אהב את הזולת ועשה הכל למען הזולת. זכה לגילוי אליהו הנביא. ענוותן עצום. אביו, ר' חיים הוציא קובץ חידושים של בנו ללא ידיעתו. והתכוון להוציא קובץ נוסף (שהיה באמצע ההדפסה). אולם לאחר שהבן התחנך בדמעות שלא יעשה כן ויתר ולא הוציא קובץ חידושים נוסף.

כשהיה בן 24, לאחר פטירת ר' כלפון הכהן (רבה של ג'רבה), שלח ר' רחמים חויתה הכהן, שליחים אליו כדי שיתמנה לדיין. אך הוא סירב ואמר: "יש כאן טעות. וכי חסרים רבנים בג'רבה?! הרי ג'רבה מלאה תלמידי חכמים. אני אינני מתאים". בצניעותו שימש כמורה בביה"ס 'שאר ישוב' ולאחר מכן כר"מ בישיבת 'כסא רחמים'. ייסד את הכולל 'גבעת חיים' בגבעתיים. נפטר בליל שבת קודש, ט"ו שבט ה'תשס"ד (2004). חי כ-78 שנים. ציונו בבני-ברק.

להלן סיפורים מופלאים שרובם הובאו בספר "שמש ינון" שכתב בנו של הרב, שושן חורי. ויש בהם כדי ללמדנו מעט מן המעט על אדם דגול זה. הקפדתו המופלגת בדיני ממונות. כשתלמידים היו מפריעים בשיעור, היה הרב ינון מביט בשעונו ובודק כמה זמן התבזבז. לאחר השיעור היה משלים את הדקות החסרות, כשהוא מסביר לתלמידים שהוא מקבל משכורת עבור מכסה מסוימת של זמן, ועליו למלא את המכסה.

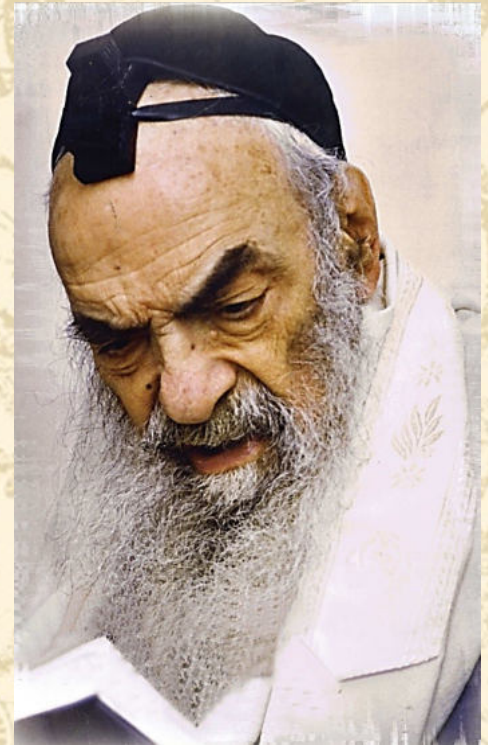
הקפיד שלא לתלות קישוטים בכיתה בזמן השיעור. פעם ביקש מבנו שושן לעזור לו בתליית הקישוטים בשעות הערב. כשנכנסו לכיתה הזהיר הרב ינון את בנו שלא ידליק את האור, "כי שכחתי לבקש רשות מהמנהל". לשאלת הבן, כיצד יתלו את הקישוטים, השיב האב בחיך: "הבאתי איתי נרות וגפרורים". כך הם עבדו במשך שעות וחצי לאור נרות.

מנהל בית הספר 'שאר ישוב' סיפר ב'שבועה', כי לאחר שנים רבות בהם לא החסיר דקה מהעבודה, ביקש ממנו הרב לצאת לברית מילה בצהריים. לשאלת המנהל מי עושה ברית בצהריים, ענה הרב שהתינוק עדיין בבית הרפואה, ושם

לא הסכימו לעשות את הברית בזמן אחר, "ואני חייב להיות שם". כששאל המנהל מדוע הוא חייב להיות שם, השיב שהוא האב. המנהל מספר שגם את הזמן הזה הוא דאג להשלים. עוד סיפר המנהל שהרב לא נהג להגיע בהפסקות לחדר מורים, מחשש שמא לא יגיע לכיתה בזמן הצלצול בדיוק, ויחסיר דקה מזמן השיעור.

כששימש כר"מ ב'כסא רחמים' הגיעה הקפדתו בדיני ממונות לשיאים חדשים. הוא הקפיד להביא מגבת משלו לישיבה, ולא הסכים להשתמש במגבות הישיבה, מפני שטען, שהוא אינו תלמיד מן המניין, ולכן לא מגיעה לו זכות זו. לאחר ששכח פעם את המגבת שלו, והיא כובסה עם שאר המגבות של הישיבה על חשבון הישיבה, לא התקררה דעתו, עד שלקח את כל המגבות של הישיבה וכיבסן בביתו.

היה הרב ינון דואג לעם ישראל על כל רבדיו. כשנדבנים באו אליו והציעו לו שיקים כולל בבני ברק עם מאה אברכים על חשבונם, הוא סירב, ואמר שבבני ברק ישנם מספיק מוסדות תורה. לעומת זאת, בגבעתיים הסמוכה. אין כולל אברכים כששאלו אותו: "איך נקים כולל בגבעתיים?", ענה הרב: "נוסיף ח' לגבעתיים, ותהיה 'גבעת חיים'". כך הוחלט להקים את הכולל 'גבעת חיים' על שם אביו של הרב, בשנת תש"ן. מאותה תקופה ועד לפטירתו לימד הרב כמה שעות ביום במוסד זה.

הרב בן ציון מוצפי שליט"א

שאלה

אני אוכל משחיטת בני ציון של כבוד הרב, האם הרב יכול להמליץ על ההכשר

תשובה

שמע נא ידידי ואספר לך, כי בשבוע האחרון חזרו הצוות מפאראגוואי לחופשה קצרה להחליף כח, בחסדי השם יתברך עלינו זכינו השנה תש"פ לברור ולבחור אנשים מורמים מעם, שוחטים בקיאים ויראי שמים מרבים, בודקים תלמידי חכמים מובהקים, משגיחים חרוצים בכל פינה במפעל. כ"ב אנשים תלמידי חכמים. ועל צבאם כבוד ראש השוחטים הרב שלום בן שושן שליט"א, חכם ונבון, ירא אלקים, המקפיד בקלה כבחמורה.

א, הבדיקות נעשות לפי ההלכה המחמירה, הסכינים נבדקים בין ביבש בין ברטוב, שלש פעמים לכל צד, מימין משמאל ובאמצע.

ב, בתא השחיטה עומדים תמיד עם שכינים מוכנים חמשה שוחטים אומנים ומוסמכים.

ג, יש שוחט מיוחד שהוא ממונה על בדיקת הוושט בלבד וזה כל מלאכתו. כמו כן מינינו הפעם הזאת מפקח אישי שם מעמי על כל מערך הכשרות.

ד, מקפידים מאוד שלא יהיה מוטה חשמלי לזרו את העגל בדרכו לשחיטה.

ה, בודר חוץ מיומן ובקי, ועליו משגיח תלמיד חכם צמוד המחליטים להכניס רק חלק, על כל ספק קל מורה מהליין.

ו, תוך כדי עבודה עוצרים ועושים בדיקה אישית לכל מספר עגל, והצלבה בין הכתוב לבין הנמצא על השלחן כדי למנוע כל טעות אפשרית חלילה.

ז, זהירות והפרדה מוחלטת בסוגי התוצאה. חלק מסומן בצבע מיוחד, כשר באחר, טרף עובר למחלקה נפרדת מחוץ לשטח.

ח, בודק כרסים באופן ידני אחד לאחד, ולא באופן מדגמי כלל.

ט, המליחה נעשית על ידי שלשה, באופן שכל החתיכה מתכסה במלח כהלכה.

י, שיעורי תורה מתקיימים בכל יום אחר הצהריים, וממש בית מדרש מתקיים במקום. כמו כן בשבתות מתקיימים שיעורים בלכה בכל הנושאים הקשורים לשחיטה ולבדיקה, כדי לרענן את היידע.

יא, זכינו העונה הזאת לעמוד על המשמר ולבחור אך ורק את הכי חלק למהדרין לכל הדיעות, דבר שגרם שהבעלים הנכרים השתדלו מאוד להשיג עגלים מובחרים ובריאים ביותר.

יב, כל זה נעשה עבור חברת בלדי שמהשמיים סייעו בעדינו לחזק את משמרת הכשרות.

יג, ברוך השם שסיפק בידינו לשלוח השבוע צוות מובחר ומתוגבר לברזיל ובימים אלה יתחילו את מלאכתם בכל הכללים הנזכרים לעיל.

מתפללים שנצליח לעמוד המשמות הכבידות כהוגן ולעשות נחת רוח ליוצרינו.

ממשיכים בעבודה הנמרצת תוך שיפור מתמיד על כל הפרטים.

כל מה שכתבתי בעבר היה נכון לאותה שנה, אך מדי עונה יש שינויים והתפתחויות שונות.

יהיו לרצון אמרי פי, דברי בן ציון מוצפי.

"וישמע יתרו"

מה שמועה שמע ובא? קריעת ים סוף ומלחמת עמלק (רש"י)

קשה איפוא, לשם מה צריך היה לבא, והלא יכול היה להשאר מאמין בביתו הוא?

אלא מששמע כי אחרי התגלות נבואה כזו שהייתה בקריעת ים סוף, עדיין עוד היה מקום להסתיר כזה, כך שיבוא עמלק וילחם מישראל – למד לקח מזה, כי מן ההכרח לקבל את התורה מפי רבי ולשקוד בלי הרף על עצמו, כדי שיוכל להתגבר על כוחות הרע המסנוורים את העינים (שיחות צדיקים)

"וישמע יתרו"

והלא כל העמים שמעו? אלא הוא שמע והבין! הוא שמע והסיק מסקנות ממה ששמע, בה בעת שאחרים שמעו ונשאר גוים להבא בשלהם. (הה"ק מהר"ד מלוב ז"ל)

"ויאמר יתרו ברוך ה' אשר הציל אתכם מיד מצרים"

גנאי הוא למשה ולשישים ריבוא שלא אמרו ברוך, עד שבא יתרו ואמר ברוך ה' (סנהדרין צד.). וכלום שירת משה ובני ישראל על הים היו דברי שבח והודיה פחותים מדברי יתרו? אלא יתרו חידש דבר בהבעת הכרת טובה לה'. בני ישראל אמרו שירה והודו לה' על הטוב והחסד שעשה עמם, אבל יתרו בירך את ה' "אשר הציל אתכם", על החסדים אשר גמל ה' עם אחרים. ובה היה יתרו ראשון. (אדמו"ר ר' שלמה מרדומסק)

"מן הבקר עד הערב"

שאלו פעם אחת את ר' שמואל מסאלאנט, מדוע אינו קובע זמן מיוחד לקבלת אנשים, לפסוק שאלות וכיוצא באלה ענייני הרבנות? ענה ר' שמואל: יהודי, ובפרט מנהיג בישראל צריך ללכת בדרכי ה', לדבוק במדותיו. ודרכו של השם יתברך, שהוא עונה לכל אדם בכל שעה שהוא פונה אליו, כמו שאנו אומרים בברכת המזון: "שאתה זן ומפרנס אותנו תמיד בכל יום ובכל עת". אין לו שעות קבלה קבועות. (פניני תורה)

"כל הנגע בהר"

מכאן אפשר לראות עד כמה צריכים להזהר בכבוד תלמיד חכם. ומה ההר שאין בו דעת ואינו מרגיש כלום, נתקדש על ידי קבלת תורה עד שהוזהרו כל ישראל מנגוע קצהו, קל וחומר למי שנוגע ופוגע בכבודו של תלמיד חכם, שיש בו דעת ומרגיש בעלבון, לא כל שכן שהנוגע בו כנוגע בבת עינו. (חפץ חיים)

"ויגד משה את דברי העם אל ה'"

היינו: משה אמר לה' יתברך, שדברי העם, דיבוריהם ומעשיהם הם אך ורק "אל ה'" למען כבודו יתברך. (ר' לוי יצחק מברדיצ'ב)

כתב רבינו בחיי זיע"א:

"מי שמזכה את הרבים, נכפלים זכויותיו כזכויות הרבים!"

בתרומה חד פעמית של **100 שקלים** - זכית ל- **500 עלונים לזכותך!**

בהסכמת גדולי הדור, ניתן לשלם מכספי מעשר | לפרטים: 054-8473292

רבי חיים זאיד מספר על הוויתור בחניון 'תל השומר', והמזוודה הנשכחת

ביום חמישי, לפני כחודש נסעתי בבוקר השכם לבקר את התלמיד שלי, שהיה אמור לצאת עימי לחוף לארץ, הוא חצה את הכביש ברחוב זבוטינסקי עבר רכב והעיף אותו ונשכב על הרצפה ובניסי ניסים זה רק שברים וגבס על הרגל, ובעצם לא יכול לבוא איתי. והלכתי לבית החולים 'תל השומר' לבקר אותו. אני מגיע לשם בשעה מוקדמת מאוד, תשע בבוקר, ואני מסתובב בכל החניון, ומי שמכיר את החניון של 'תל השומר' זה שבע קומות ושם לא היה מקום לחנות את הרכב. למרות זאת אני מסתובב ומסתובב בכל זאת אני צריך חניה לחנות את הרכב.

פתאום, אני רואה בצד מכונית שמתניעה, אני מהבהב לו ואמר לי אני יוצא אבל יש משהו שמחכה. ואכן אני מסתכל מהצד וראיתי רכב שנמצא בצד החניון שראה אותו יוצא וחיכה להיכנס לחניה, הוא צודק הוא צריך להיות לפני. וסימנתי לאותו אחד שיכנס כי המקום שייך לו.

הוא פותח את החלון ועושה לי, 'כבודו, אתה צדיק ואתה כנראה הולך לבקר מישהו פה אז תכנס ואני אלך לחפש חניה בשבילי. אני הולך ומחנה את הרכב, הלכתי אליו ואמרתי לו בא תן לי ברכה, והוא חשב שאני צוחק איתו, ואז מיד אמרתי לו שאני מאמין בברכה שלו כי יהודי שמוותר ליהודי יש לו מעלה גדולה מאוד.

וכמוכן התחלתי לדבר איתו, כמו כל יהודי שאני מדבר איתו, ולא משנה שבסופו של דבר אני מוציא סיפור, והמשכתי לפטפט איתו מי כבודו, מה כבודו עושה, ואמר לי "הרב אני ממשפחת פלק גר ברחוב היוגב ברמן גן", אמרתי לו להתראות ונפרדנו לשלום, אבל שהלכתי עדיין השם פלק צלצל לי בראש. עליתי לתלמיד שלי ב'תל השומר' בקרתי אותו, הוא ישב על כסא גלגלים הורדתי אותו ללמטה קניתי לו חבילת וופלים, שוקולדים וכמה מיני מתיקה.

אני יוצא מ'תל השומר', והלכתי למסור שיחה באלעד, ומשם שיחה באור יהודה, ובשעה שתיים בצהריים הייתי אמור ללכת להחזיר את הבן שלי מהשדה תעופה, בני היה בארגנטינה בגלל חתונה של חברותא שלו מהישיבה, וכמוכן הגעתי לשם וחיכיתי לו.

אני עומד בכניסה ופתאום אני רואה את פלק שראיתי בבית החולים-עם בלונים, הוא רואה אותי ואומר לי מה נשמע מה אתה עושה פה וספרתי לו שהבן שלי היה בחתונה בארגנטינה ובאתי להחזיר אותו, ושאלתי אותו מה הוא עושה פה, ואמר לי שהבן שלו היה בטיול בצרפת עם שני הילדים שלו, והוא בא לקבל אותם. הבן שלו מעט התעכב והנכדים יצאו ראשונים, והנכד כבר בשדה התעופה פתח את כל המתנות שקנה והראה לסבא שלו, כמו כל הילדים שמתלהבים מהרגע הראשון. ואני עומד מהצד ומסתכל ויצאו לרכב שלהם והם השאירו שם חבילה, ואמרתי כנראה הוא יחזור בעוד כמה שניות, אחרי כמה שניות הסתכלתי לאחוריי וראיתי שההוא כבר נסע. עברה שם אשה וראתה את החבילה מונחת על הרצפה ושאלה של מי החבילה, אמרתי לעצמי אם אני יאמר שמישהו שכח את זה יישר היא תיקח את זה או שהמאבטחים יעשו מזה עוד חפץ חשוד, ולכן אמרתי לה שזה שלי והלכתי לעמוד ליד המתנה.

לקחתי את זה ורצתי אחורה וכאמור, הם נעלמו.

אני פותח ורואה שרשום שם את השם שלו ממשפחת פלק, מיד התקשרתי ל144-ושאלתי אותם לגבי הפרטים של פלק מרמת גן ואת הכתובת והביאו לי את המספר טלפון שלו. הרמתי טלפון שלו. לא עונים. חיכיתי רבע שעה-עשרים דקות, והתקשרתי שוב, "שלום, מדבר כאן הרב זאיד", "אין לנו קשר עם רבנים...", "אמרתי להם שבאמת האבא חבר טוב של הרב." "השארתם חבילה בשדה התעופה", אומר לי הבן, "אני לא מאמין, את המחשב שלי שכחתי. המחשב שלי שווה 3,700 יורו". יותר משקל ויותר מדולר!

תראו מה זה כח הוויתור, הוא וויתר לי בבוקר על המקום של הרכב בורא כולם אמר לו אתה לא תפסיד רק תרוויח!! והנה קיבלת מתנה 3,700 יורו.

ועל כן, כל אדם ראוי לו שיתפוס לעצמו הנהגה מיוחדת וגדולה להודות להשם ותוך כדי להזכיר לבורא עולם על מה וויתר היום ועל מה אמר 'תודה ה'" למרות הקושי הרב הטמון בכל תודה שנאמרת מהבטן ולא מהלב, אבל כשזה בא באמת זה חודר ללב. מבפנים.

מתוך עלון 'אור השבת' ניסן תשע"ט